

Arrest

nr. 245 727 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 oktober 2018. Op 30 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 januari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 februari 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Khan Younis, Gaza. U bent UNRWA geregistreerd. Uw ouders wonen momenteel nog steeds in Khan Younis, samen met uw twee zussen en uw jongste broer. Uw oudste broer, A. N. A. (...) (CG: (...); OV: (...)), is woonachtig in België en als vluchteling erkend. U zou samen met uw broer A. (...) en uw vader een groenten – en fruitwinkel hebben uitgebaat. Omwille van de problemen tussen uw broer en Hamas werd jullie winkel verzegeld. Zolang uw broer zich niet aanmeldde bij Hamas, bleef de winkel verzegeld. Zelfs nadat jullie aantoonde dat uw broer in België was, stemden zij niet in met de heropening van de winkel. U zou uit pure frustratie een bericht op facebook hebben gepost met een komische foto van de president van Hamas op een ezeltje en daarbij de commentaar dat Hamas dieven zijn en de broodwinning van mensen afnemen. Twee dagen na het posten van uw bericht kreeg u op 19 juli 2017 een oproepingsbrief. De volgende dag meldde u zich aan bij de politionele diensten. U werd een maand vastgehouden waarin u werd geslagen, uitgescholden en beschuldigd van smaad. Na uw vrijlating kreeg u twee dagen later een nieuwe oproepingsbrief om u aan te melden bij het parket waar u vervolgens een belofteverklaring diende te ondertekenen. U zou meteen van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om uw situatie aan te klagen bij de procureur. Enkele dagen later zou het parket hebben beslist dat u de winkel terug mocht openen. Desondanks bleven de mensen van Hamas jullie lastig vallen. Zo zouden ze jullie ervan hebben beschuldigd vervallen producten te verkopen, of zeiden dat jullie de stoep onnodig in beslag namen. Op 3 juni 2018 zouden twee leden van Hamas zijn langsgesproken met vlaggen, foto's en publicaties om boven uw winkel aan het raam te hangen. U zou hen hebben gevraagd dit niet te doen, aangezien het uw zaak zou benadelen. Terwijl de ene man de ladder had genomen en naar het raam was geklommen, geraakte u in een verhitte discussie met de andere man waarbij u door hem werd beledigd en een slag in het gezicht kreeg. Uit frustratie en woede zou u de ladder omver hebben geduwd. U zou meteen zijn weggevlucht naar uw tante langs vaderkant. Dezelfde nacht kwam men naar u op zoek. De volgende dag eveneens. De dag erna ontving u een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst. De man die op de ladder stond toen u deze omver zou hebben geduwd, zou gewond zijn geraakt aan het hoofd en een handbreuk hebben opgelopen. Uw vader zou in de tijd dat u was ondergedoken hebben geprobeerd om met de familie te bemiddelen. Na een maand te hebben ondergedoken bij uw tante, zou u op 5 juli 2018 met behulp van een officier werkzaam aan de grensovergang en het betalen van smeergeld de grensovergang met Rafah hebben overgestoken. U bleef vervolgens een maand in Egypte waar u een smokkelaar leerde kennen die u naar Mauritanië bracht. Van Mauritanië ging u naar Mali, vervolgens naar Algerije en Marokko en tenslotte naar Spanje waar u aan de grensovergang werd overvallen en uw geld en paspoort werden afgenomen. In Spanje werden uw vingerafdrukken genomen. Vanuit Spanje reisde u vervolgens met de auto naar België waar u op 30 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u volgenden documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, drie oproepingsbrieven, foto's van een inval van Hamas bij u thuis, uw schooldiploma's, een bewijs van geldoverschrijving via Western Union en een kopie van de identiteitskaart van uw zussen en uw ouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend

aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo legt u uw identiteitskaart voor, geeft u aan UNRWA geregistreerd te zijn, ging u naar een UNRWA school en verkreeg u voedselpakketten. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u door Hamas en de familie van I. A. A. (...), de persoon die verwondingen opliep toen u de ladder waarop hij stond omver zou hebben geduwd wordt gezocht. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw broer Gaza zou hebben verlaten omwille van problemen met Hamas. Deze problemen zouden in eerste instantie zijn ontstaan nadat hij op facebook commentaar had gepubliceerd tegen Hamas. Omwille van deze commentaar zou uw broer eenmaal vijftien dagen en éénmaal een maand gevangen zijn genomen en er slecht zijn behandeld (zie administratief dossier). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u geen graten zag in het publiceren van commentaren op uw eigen facebook pagina als protest tegen nieuwe belastingen en uw eigen situatie (CGVS, pg.6) en aangeeft dat u niet had gedacht of verwacht dat u voor die post of voor die paar woorden werd opgeroepen (CGVS, pg.6). Daarenboven geeft u aan dat de problemen in verband met de sluiting van uw winkel werden ingegeven door de gebeurtenissen die uw broer tot vertrek hadden geleid en zij na het vertrek van uw broer nog steeds naar hem op zoek waren (CGVS, pg.6). Dat u als broer van iemand die door Hamas werd gevisieerd én wiens acties ertoe noopten dat u zelfs na zijn vertrek nog consequenties diende te ondergaan (CGVS, pg.6) én deze broer zich ook had uitgelaten op facebook vervolgens geen idee had dat u omwille van een post op facebook zou worden opgeroepen, houdt dan

ook geen steek. Meer nog, dat u in deze wetenschap überhaupt nog commentaar op facebook zou hebben gepost, lijkt gezien de gegeven context zeer weinig aannemelijk.

U legt ter bewijs van de oproeping en uw arrestatie een oproepingsbrief voor gedateerd op 19 juli 2017 (CGVS, pg.6; administratief dossier) en meldt dat u de dag erna zich aanbood op het kantoor waarna u meteen naar een donkere kamer werd gebracht en u vervolgens gedurende een maand werd vernederd, geslagen en gemarteld (CGVS, pg.6). Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw facebook account blijkt dat op 22 juli 2017, toen u in de gevangenis bleek te zitten, uw profielfoto werd bijgewerkt (zie administratief dossier). Aangezien u naar alle waarschijnlijkheid in de gevangenis niet over uw gsm of over internet beschikte, hetgeen overigens door u ook wordt bevestigd (CGVS, pg.10), stelt zich dan ook de vraag hoe het mogelijk is dat uw profielfoto op uw account werd bijgewerkt gedurende de tijd die u in de gevangenis zou hebben doorgebracht. U repliceert dat het misschien een steunbetoging was van uw zus, die aan uw account kon aangezien jullie een gsm toestel deelden, omdat u in de gevangenis zat (CGVS, pg.10). De commentaren op de post, tonen echter geen enkele steunbetuiging aan, maar zijn van het type die voorkomen bij elke verandering van de profielfoto (zie administratief dossier).

Overigens dient te worden opgemerkt dat u ook op 23 en 28 juni op facebook iets heeft gepost (zie administratief dossier). Nochtans zou u op dat moment ondergedoken zijn geweest bij uw tante, terwijl de veiligheidsdiensten naar u op zoek waren en reeds verschillende keren bij u thuis waren langs geweest om het huis te doorzoeken op zoek naar u (CGVS, pg.9). U verklaarde expliciet bij uw tante, toen u was ondergedoken, geen internet te hebben gehad en verklaarde dat u absoluut uit het zicht was verdwenen (CGVS, pg.9). U geconfronteerd met het feit dat er in de tijd dat u was ondergedoken bij uw tante desondanks posts van u terug te vinden zijn op facebook, ziet u hiervan het probleem niet in. U stelt namelijk dat de foto's niet op dat moment genomen zijn (CGVS, pg.9). U erop gewezen dat deze foto's, al dan niet op datzelfde moment genomen, wel op het moment van uw onderduiken werden gepost, geeft u aan dat het een spontane post was omdat u ondergedoken was en uw familie u enorm miste (CGVS, pg.9). U geeft nu aan dat u wel internet had bij uw tante, maar slechts sporadisch het internet gebruikte (CGVS, pg.9). U zag ook het gevaar niet in van het posten van deze foto's (CGVS, pg.10). Het dient geen betoog, dat wanneer u foto's voorlegt waarop u wordt gezocht door de veiligheidsdiensten van Hamas, u ondergedoken bent en u voordien al in de problemen was gekomen omwille van uw post op facebook waardoor u wist dat deze in de gaten kon worden gehouden, u niet zomaar random foto's zou posten op facebook. Dat uw moeder en uw familie ook nog eens op deze posts zouden reageren, in de wetenschap dat Hamas hen in de gaten houdt op zoek naar uw verblijfplaats, zou een regelrechte provocatie aan het adres van Hamas kunnen betekenen. Dat u in deze context, omwille van het gemis toch zaken op facebook zou hebben gepost, is verre van aannemelijk. Dat u na de confrontatie met uw posts op facebook uw account afsloot, spreekt boekdelen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van het door u voorgelegd document waarmee u tracht aan te tonen te worden gezocht door de Palestijnse veiligheidsdiensten grote vraagtekens kunnen worden gesteld daar deze flagrante schrijffouten bevat namelijk als hoofding 'Plestinian National Aouthrity'.

Bovenstaande argumentatie maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven problemen met Hamas. De door u overige voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, drie oproepingsbrieven, foto's van een inval van Hamas bij u thuis, uw schooldiploma's, een bewijs van geldoverschrijving via Western Union en een kopie van de identiteitskaart van uw zussen en uw ouders bevestigen uw identiteit en herkomst. Wat de overige door u voorgelegde oproepingsbrieven betreft, dient te worden opgemerkt dat hieraan enkel bewijswaarde kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval blijkt. Bovendien legde u reeds een document voor van betrekkelijke allure. De foto van Hamas kan op ieder moment zijn genomen in gelijk welke omstandigheid en geeft geen indicatie van de problemen die u zou hebben gekend.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het “Community Mental Health Programme (CMHP)”, en het “Job Creation Programme” in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van

uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In casu blijkt dat alhoewel uw vader het moeilijk heeft met het afbetalen van de universitaire studies van uw zus en hij zonder werk zit, hij af en toe nog wat kan werken (CGVS, pg.3). Bovendien helpt uw broer die zich in België bevindt soms financieel (CGVS, pg.3). Uw ouders wonen in een eigen verworven woning en konden de beschadiging die werd veroorzaakt aan het huis in de oorlog van 2014 herstellen met de hulp van een vergoeding die jullie werden toegekend (CGVS, pg.3). Uw vlucht naar België die u 5000 dollar zou hebben gekost financierde u gedeeltelijk met eigen spaargeld, de verkoop van wat goud van uw moeder en een lening bij een verwant die u momenteel nog moet terugbetalen (CGVS, pg.4). Daarnaast krijgt uw familie wat hulp van UNRWA in de vorm van voedselpakketten (CGVS, pg. 5).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook,

persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Het feit dat uw broer in 2017 werd erkend als vluchteling kan gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin leiden tot de conclusie dat u eveneens een internationaal beschermingsstatuut zou moeten worden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming dient daarenboven te worden beoordeeld op zijn eigen merites en ten opzichte van de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het moment dat het verzoek wordt behandeld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en

begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaiï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit

dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013,

para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van

voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 12 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest dan de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. De verzoekende partij houdt een uitgebreid theoretisch betoog omtrent artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de doelstelling en toepassing van deze bepaling. Hij wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt ipso facto of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...).”* Verzoeker wijst erop dat deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott, waarbij de zinsnede *“om welke reden dan ook”* wordt geïnterpreteerd als de *“reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten”*. De verzoekende partij verwijst eveneens naar rechtspraak van de Raad.

In een eerste onderdeel argumenteert de verzoekende partij dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en gaat ze in op de veiligheidssituatie in de Gazastrook. De verzoekende partij stelt dat uit recente informatie blijkt dat de situatie in gewijzigd is. De verzoekende partij betoogt in concreto dat:

“Tussen januari 2019 en 11 november 2019 werden 71 Palestijnse van de Gazastrook volgens OCHA gedood¹².

De COI-focus, waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing, werd in september 2019 gepubliceerd.

Sinds de publicatie van dit verslag is er een aanzienlijk aantal doden en gewonden gevallen.

De Palestinian Center for Human Rights documenteert wekelijks het aantal doden en gewonden onder de burgerbevolking in Gaza in het kader van Israëlische operaties.

Sinds september 2019 zijn 45 Gaza burgers gedood en 1276 van hen werden verwonden (stukken 5):
[...]

Aangezien het aantal slachtoffers over een periode van drie vijf maanden (september 2019 - februari 2020) kan er opnieuw sprake zijn van een zware escalatie van het geweld.

28. Naast de doden is het aantal van verwonden heel hoog. Omwille van de niveau van geweld dat door Israël wordt bestreden in combinatie met onvoldoende medische middelen werden 155 mensen geamputeerd en 27 geparalyseerd na de gewelddadige onderdrukking door het Israëlische leger van vreedzame demonstraties in Gaza volgens de Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories (B'Tselem) (stuk 7).

29. De gewelddadige houding van het Israëlische leger ten opzichte van Palestijnse burgers houdt niet op bij demonstraties: het Israëlische leger voert dagelijks talrijke intimidaties uit op landbouwgronden en tegen Palestijnse vissers (stuk 5)

In Khan Younis, de stad waar verzoeker is geboren en opgegroeid, hebben de soldaten de lichaam van een Palestijnse mishandeld:

“In the Gaza Strip, IOF, in a humiliating and degrading manner, abused the body of a Palestinian young man affiliated with the Palestinian armed groups after killing him in eastern Khan Younis.

Meanwhile, 2 Palestinian civilians were wounded while attempting to evacuate his body and another person injured. ” (stuk 5. p.3).¹⁴

In Khan Younis hebben de luchtaanvallen raketten hebben de elektriciteitsnet vernietigd, veroorzakende paniek in het gebied: One of the airstrikes hit an agricultural room in eastern Khan Younis and caused severe damage to the power grid, cutting electricity for hours in the targeted area. In total, those airstrikes enticed fear among civilians, especially children and women.” (stuk 5, p.3)¹⁵

30. Verzoeker en zijn familie waren al slachtoffers van de Israëlische leger tijdens de Operatie Beschermende Rand. Het familiehuis werd beschadigt door luchtaanvallen.

Dit element toont dat verzoeker werd al slachtoffer van willekeurige geweld.

Hij was al in een persoonlijke situatie van ernstige geweld.

31. De vorige elementen omschrijven zeker een situatie van ernstige onveiligheid en gaan nog verder: In Gaza is er op dit moment sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Het lijkt er in casu op dat verzoeker zich als louter Gazastrook-burger in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar vluchtmotieven. Zij licht toe als volgt:

”Verzoeker is een jonge man die problemen met Harnas heeft gekend.

Tijdens zijn persoonlijke onderhoud heeft hij drie keren oproepingsbrieven van Harnas neergelegd en toonde foto's van een inval van Harnas bij zijn familie thuis.

Indien het CGVS weigert het verhaal van de aanvrager te crediteren, kan het de objectieve context waarin de aanvrager wordt geplaatst niet ontkennen.

Sinds 2007, is Harnas aan de macht gekomen in Gaza.

Zoals beschreven in het Human Rights Watch rapport “Two Authorities, One Way, Zero Dissent: Arbitrary Arrest and Torture Under the Palestinian Authority and Hamas” van oktober 2018 heeft de Hamas Minister van Justitie bekend dat 45 mensen in gevangenis waren omwille van hun posten op sociale media in 2017 om de volgende reden: “publishing lies, promotion of rumors, and incitement to hatred and disrespect” (stuk 8, p.50).

33. De broer van verzoeker werd voor die reden door Harnas gemarteld en gearresteerd. Zijn asiolverhaal werd geloofwaardig door het CGVS beschouwd. Hij werd als vluchteling erkent.

34. Harnas is een autoritair regime dat door internationale organisaties wordt beschuldigd van willekeurige arrestatie en marteling (stuk 8).

Verzoeker verklaarde tijdens de hoorzitting duidelijk dat hij zich tegen Hamas had verzet door onder meer te weigeren hun vlag in de familiewinkel te tonen (NPO, p. 6).

Verzoeker wordt ook gezien als een dissident ten opzichte van zijn broer, die internationale bescherming heeft gekregen vanwege zijn politieke opvattingen over Hamas.

35. In geval van terugkeer naar Gaza zal verzoeker weigeren zich te onderwerpen aan de dictatoriale regels van Harnas, in het bijzonder met betrekking tot de vrijheid van meningsuiting en demonstratie, wat hier het geval is, zal verzoeker zich automatisch blootstellen aan willekeurige arrestaties die gepaard gaan met marteling.

36. Ten slotte heeft verweerder in de bestreden beslissing aangegeven dat “ Uit de informatie waarover het CG VS, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestrafing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert” (stuk 1, p.6).

Die informatie zou bevestigd zijn door het feit “dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza [...] (stuk 1, p.6).

Erder zei de geïntervieweerde stafflid van Fedasil dat hij geen weet van problemen aan de grensovergang heeft. Dat bedoelt niet dat verzoeker geen risico loopt aan de grenspunt van Rafah. Hij heeft het land illegaal vertrokken door de betaling van smeergeld.

Het feit dat verzoeker problemen met Harnas in het kader van zijn asielaanvraag aanvoert, stelt hem in het bijzonder bloot aan risico's van onmenselijke en vernederende behandeling.

37. Uit het bovenstaande volgt dat, ondanks bepaalde onduidelijke gebieden, het asiolverhaal van verzoeker geloofwaardig, plausibel en in overeenstemming met de objectieve context is.”

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar en citeert zij uit een rapport van de VN over de toekomst van Gaza, gepubliceerd in 2012. Onder de titel “Gaza in 2020. A liveable place?” waarschuwde UNRWA dat de levensomstandigheden van de inwoners van de Gazastrook nog slechter zullen worden. Onder verwijzing naar stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift, geeft verzoeker aan dat in oktober 2019 de journalist Jonathan Cook de balans opmaakte van de voorspellingen van UNRWA. Volgens deze journalist leeft de helft van de bevolking van Gaza onder de armoedegrens, met minder dan 4,60 dollar per dag. Een derde van de bevolking leeft in extreme armoede (stuk 4, p. 14). De bevolking van Gaza wordt onderworpen aan een caloriearm dieet door middel van een strafblokkade (stuk 4, p. 13). De verzoekende partij citeert tevens uit een artikel van de Euro-Mediterranean Human Rights Monitor dat in

januari 2020 een analyse meedeelde van de gevolgen van de 14-jaar durende Israëlische blokkade (stuk 10). Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg geven zowel Jonathan Cook als Euro-Med aan dat de toegang tot medische zorg voor de Gazanen vermindert omwille van een gebrek aan infrastructuur en medische benodigdheden. Verzoeker vervolgt dat de uitbraak van het coronavirus ook verschrikkelijke effecten op de Gazastrook zal hebben omwille van het gebrek aan medische benodigdheden. Hierna betoogt de verzoekende partij dat: *“45. De verwerende partij stelde in de bestreden beslissing da: “uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context” (stuk 1.P.4).*

Dit motivering is verassend in het licht van de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud en die werden niet door het CGVS betwist.

Verzoeker heeft gezegd dat hij vroeger samen met zijn vader en broer werkten in de familiefruitwinkel.

De broer van verzoeker is naar België gevlucht en de fruitwinkel werd door Harnas gesloten omwille van de weigering van verzoeker om bijstand aan Harnas te tonen.

Dit element werd niet betwist door verweerder.

Zijn vader heeft sinds die periode geen andere werk gevonden. Met haar twee zonen in het buitenland krijgt de familie alleen maar de steun van de broer die een statuut in België heeft gekregen.

Zoals verzoeker het zei tijdens zijn persoonlijke onderhoud moet hij ook zelf 5000 dollars terugbetalen (NPO, p.4).

46. Voor het incident waren de levensomstandigheden van verzoeker en zijn familie al zwaar “ Hamas had nieuwe belastingen opgelegd waardoor de leefomstandigheden heel moeilijk werden” (NPO.6).

47. In die omstandigheden en in geval van terug keer naar Gaza zou verzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling lopen.”

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Verzoeker deelt mee dat in het begin van de maand Adnan Abu Hasna, woordvoerder bij UNRWA, bevestigd heeft dat UNRWA zijn programma's en activiteiten in Gaza in mei 2020 zou stoppen omwille van een gebrek aan financiële middelen (stuk 7): *“Een bedrag van 299 miljoen euro werd beloofd, waarvan UNRWA slechts 125 miljoen heeft ontvangen, als onderdeel van een totaalbudget van meer dan 1,4 miljard euro die tot 2020 nodig is.”* Volgens verzoeker moet UNRWA daardoor worden beschouwd als niet in staat zijnde om bijstand te verlenen. Het ontbreken van noodprogramma's zal volgens hem desastreuze gevolgen hebben voor de vluchtelingenbevolking in Gaza, die nog minder goed in staat zal zijn om de komende pandemie het hoofd te bieden.

Een vierde onderdeel is gewijd aan de mogelijkheid tot effectieve terugkeer naar Gaza. Vooreerst laat verzoeker gelden dat de COI Focus “Territoires Palestiniens-Gaza, Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019 niet door verweerder aan het administratief dossier werd toegevoegd om te concluderen dat er geen praktische of veiligheidsbelemmeringen zijn om terug te keren naar Gaza. De verzoekende partij geeft voorts aan dat als gevolg van de Israëlische bezetting van het grondgebied van de Gazastrook, de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles in de Gazastrook niet behoort tot Egypte of Hamas, dat als een terroristische organisatie wordt beschouwd. Hij licht toe als volgt: *“Indien zij voornemen het internationaal humanitair recht na te leven, en dus België niet in strijd willen brengen met het standpunt dat het voor de Verenigde Naties inneemt, kan de verdachte geen terugkeer naar de Gazastrook via de grensovergang bij Rafah in overweging nemen. Juridisch gezien kan zij zich een dergelijke terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen naar Gaza alleen maar voorstellen met legale middelen, dat wil zeggen via een grensovergang die volledig door Israël wordt gecontroleerd via de grensovergang Erez.”*

De verzoekende partij haalt voorts het standpunt aan van het UNHCR volgens hetwelk voor de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, het niet nodig is aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld waaraan burgers worden blootgesteld, aan de risico's van ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn, maar er rekening kan worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van de noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke terugreis naar Gaza bemoeilijken.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat de opening van de grensovergang bij Rafah een willekeurig karakter vertoont en niet in staat stelt te bevestigen dat zij kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA. Bovendien, zo vervolgt de verzoekende partij, worden Palestijnse vluchtelingen die naar Gaza willen terugkeren, na de sluiting van deze grensovergang gedwongen om in een land te blijven waar ze geen verblijfs- of verplaatsingsrecht hebben en onder controle van het Egyptische leger blijven. In

dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het luidens de verzoekende partij niet ernstig om te concluderen dat een mogelijke terugkeer naar Gaza mogelijk is.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Per drager brengt de verwerende partij op 29 oktober 2020 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 en waaraan de COI Focus "Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 wordt toegevoegd.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief

dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrenge, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de

bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 februari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS